

Enke efter en forhenverende Kapitain i Fodfolkets Forstærkning. Med Hensyn til dette Punkt skal jeg bemærke, at der jo, som det ogsaa forekom mig, er erkjendt af den ærede Ordfører, ikke kan tilkomme den vedkommende Enke hverken Pension eller Forsørgelse som Enke efter en Invalid. Hvis der skulde gjøres Noget for vedkommende Enke, maatte det være ad ekstraordinær Vej; men i saa Tilfælde forekommer det mig at være givet, at det maatte være Krigsministeren og ikke Finantsministeren, som skulde fremkomme med en særlig Pensionslov for denne Enke, da Manden jo ikke har staaet i noget som helst Forhold til Finantsministeriet. Finantsministeren kan Intet gjøre for vedkommende Enke, da hun ikke er pensionsberettiget og ikke kan tvinges, pines ind under nogen af Bestemmelserne i Invalideloven, hverken i den gamle eller i den nye. Selv om den nye Lov af November 1876 kunde anvendes paa hende, saa vilde hun heller ikke efter den kunne faae Forsørgelse. — Jeg kommer nu til det Forslag, der er stillet af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) og Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Det forekommer mig, at denne Henviisning til Finantsministeren ikke er ganske korrekt stillet. Sagen er jo klart nok fremsat af den ærede Unbefalede af Andragendet. Vedkommende har erhvervet sin Pension i Krigsministeriets Tjeneste og har, efter at han var afskediget med Pension, modtaget en krigsministeriel Bestilling, som har gjort, at Pensionen hvilede, medens han havde denne Bestilling inde. Efter at denne Bestilling er ophørt, er han igjen indtraadt i Nydelsen af sin Pension. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Mandens Pension, da er Sagen ren, klar og simpel; der kan ikke tilkomme ham en større Pension end den, han nu har, og Finantsministeren er fuldstændig ude af Stand til at yde ham en større Pension. Hvad der skal gjøres for denne Mand, maa gjøres ganske ekstraordinært, og det maatte selvfølgelig bevirkes igjennem den Minister, under hvem Manden har tjent, og ikke gjennem Finantsministeren, fordi han tilfældigvis er Pensionist. Det ærede Thing vil jo have set, at, dersom Vedkommende var bleven ansat i privat Tjeneste efter sin Pensionering, istedetfor at have været ansat af Krigsministeren, vilde hans Stilling i dette Dieblit være nøjagtig den samme, som den er nu; han vilde da være i Nydelsen af den Pension, med hvilken han gik af for omtrent 20 Mark siden. Den formentlige Urret bestaar altsaa ikke i, at han ved at modtage krigsministeriel Ansættelse nu har en mindre Pension, end han ellers vilde have haft; den formentlige Urret maa bestaa i, at han i disse omtrent 20 Mark, i hvilke han har tjent efter sin Afskedigelse og Pensionering, har oppebaaret mindre i Løn, end han ellers vilde have oppebaaret. Altsaa ogsaa i denne Henseende er det slet ikke noget Pensionsspørgsmaal, der her foreligger, men Spørgsmaalet vil altsaa komme

til at foreligge saaledes: Taler Villighed for, at der nu efterbetales Manden, hvad han formentlig har faaet for lidt i Løn i de foregaaende 20 Mark og i en Stilling, hvor han ikke i mindste Maade vedkom Finantsministeren. Det forekommer mig altsaa, at Henviisningen til Finantsministeren af Individet i sin Helhed er i enhver Henseende fuldstændig ugrundet. Naar det under Omtaalen af denne Sag er blevet gjort gjældende, og jeg tror endog ogsaa som en Kjendsgjerning, at andre Pensionister i lignende Tilfælde ere bleven hjulpede over denne Banstæthed derved, at de ikke have faaet den ministerielle Udnævnelse, men at Udnævnelsen til den nye Bestilling er kommen til dem paa anden Maade, saa er det Noget, som aldrig er kommet til min Kundskab. Jeg kan altsaa hverken stadfæste eller benegte det, jeg kan kun sige med fuld Bestemthed, at jeg ikke kjender noget saadant Tilfælde. — Der er af et Mindretal anbefalet et Andragende, som findes i Betænkningen under Nr. 15, som jo er givet tilbagevirkende Kraft indtil 1ste April 1874. For saa vidt de derimod ere afskedigede før 1ste April 1874, saa maa jeg formene, at deres Andragende allerede er afgjort af dette Thing, idet man jo ved Vedtagelsen af Loven af November 1876 om Underklassernes Pensionering udtrykkelig gjorde gjældende, at der var Villighed for, at de, der vare afskedigede efter 1874, fik en Forhøielse, hvorimod man ikke indrømmede nogen Forhøielse til dem, der vare afskedigede før 1874. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at det, som er Gjenstand for Andragendet, allerede har fundet sin Afgjørelse her i Thinget ved Vedtagelsen af Loven af November 1876. — Et Par ærede Medlemmer have henledet Opmærksomheden paa et af de Andragender, som ikke ere bleven gjorte til Gjenstand for særlig Unbefaling, nemlig Andragendet om Dyrtidstillag til Pensionister i Almindelighed. Jeg kan let efterkomme den ærede Formands Opfordring til ikke at gaa ind paa dette Spørgsmaal, da jeg jo ganske simpelt kan henvise til mine tidligere Udtalelser om dette Spørgsmaal, og jeg kan kun tilføje, at mine Ansuelser derom endnu ere uforandret de samme.

Bille: Den Fremstilling, den hvidterede Finantsminister nylig har givet af Forholdene i den Sag, hvorom jeg har stilletendringsforslag, stemmer ganske med den Opfattelse, jeg har gjort gjældende. Naar imidlertid den hvidterede Minister bemærkede, at det ikke var ham bekendt, at der forelaa noget andet Tilfælde, hvor Folk i lignende Stilling vare bleven ansatte og havde be-